

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ
Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ
 (Παραμυθάκι)

Μιά φορά κι 'εσαν καιρός, ένας γέρο — βάτραχος, καθότανε στην όχθη μιάς λίμνης, κι' όλο γκρινιάζε, και μουσιχορίζε:

— Όψη! Τι βάσανα πούζει αυτός ό κόσμος!... Δέν μπορεί κανείς νά βρη ποτέ την ησυχία του!... Νά τώρα έχουμε κι' αυτές τις χήνες έδω, που όλο σκούζουνε και σαλιαρίζουνε!... Γιατί νά μη σωπαίνουμε; Γιατί νά μη κάθονται κι' αυτές ήσυχες σαν κι' έμένα;...

— Ππά! σέ πειράζουν, φιλαράκο μου; Έτσι για γούστο φωνάζουνε... Τι σέ νοιάζει όσένα!... Πεταίτηρε και έπτε στό βάτραχο, ένα ποντικάκι, που λιαζότανε εκεί κοντά του. Ό γέρο — βάτραχος κίταται τό ποντικάκι μέ περιφρόνησι και δέν καταδέχτηκε νά του άπαντήσει.

— Και αυτά τά τζιτζιλια τί σού λένε; Ξεκαλούθησε νά λή μονάξιο σου, μέ τό ίδιο γκρινιάρικο ύφος. Έχουμε τώρα άπ' τό προί που μιά ξεκουφαίνουμε μέ εκείνο τό τζιτζιλ... τζιτζιλ... Τί τό θέλουμε και τό κάνουμε αυτό;... Γιατί δέν σωπαίνουμε; Άκούς νά τριβιλίζουν τόν άέρα χωρίς λόγο κι' άφορηή!...

— Έί εινε χαρούμενα και τραγουδάνε!... πεταίτηρε πάλι και έπτε τό ποντικάκι. Κακό εινε αυτό που κάνουν; Ό Βάτραχος πάλι δέν άποκρίθηκε στό ποντικάκι, αλλά ξαναέπτε μονάξιο του:

— Άμι τό βράδυ που θάχουμε έκείνη τή κλειρομοίρα την κουκουράγια;... Όχι! Θεέ μου! τι μαρτύριο έχουμε νά τραβήξουμε! Δέν θά μιά άφήση όλη τή νύχτα νά κοιμηθούμε μέ' εκείνα τά ξεφωνητά της, λές και την πνίγουν!...

— Έί την κακομοίρα κι' αυτή!... Ξαναέπτε τό ποντικάκι... Αύτη τή μουσική ξέρει, αυτή λείει... Σέ πειράζει κι' αυτό;...

Τότε ό γέρο — βάτραχος δέν βιάστηκε και φώναξε μέ θυμό στό ποντικάκι:

— Μάλιστα, μέ πειράζει, κίριε, μέ πειράζει πολύ... Μη κίταξες έσύ που είσαι άναίσθητος και δέν νοιάφεις τί σου γίνεται... Μήπως νοιάφεις διόλου από μουσική; Έσύ ξέρες νά βροίκηση παντού δικαιολογίες, και νά σου άρέσουν όλο αυτά τά άνόνητα γκαρισμάτα... Τότε τό ποντικάκι, τεντώνοντας τ' αυτιά του και πλησιάζοντα τόν βάτραχο, του έπτε θυμωμένα κι' αυτό:

— Νά σου πώ, βάτραχε μου! έμένα μ' άρραει νά λώ την άλήθεια, και άδιαφορό τί θά μου πουν... Διόπου σέ πληροφορο, μιά για πάντα, πώς χίλιες φορές προτιμότερο εινε ν' άκούμε αυτές τις

φωνές που έσύ δέν τις χωνεύεις, παρά τό δικιά σου φριχτά σκουξίματα.

— Όταν άκουσε τά λόγια αυτά ό βάτραχος έμεινε κόκκαλο χωρίς ν' άπαντήσει ούτε λέξη.

Και τό ποντικάκι πέρασε μπροστά του ύπερήφανο για την άλήθεια που έπτε και χάρηκε στό σκοτάδι...

Κι' άπ' τότε ούτε κανένας βάτραχος χωνεύει τό ποντικάκι, ούτε τό ποντικάκι χωνεύουν τους βάτραχους...

ΤΟΥ ΖΥΓ ΡΕΝΑΡ
ΤΟ ΜΥΡΜΗΚΙ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΚΑ

Ένα μυρμηγκί είχε πέσει σέ μιά γούρνα, και θά πνιγόταν άν δέν τό άρπαξε μιά περδικά μέ τό ράμφος της, νά τό σώση.

— Θέ σ' τό άνταποδώσω τό καλό που μου κανεις, τής έπτε τό μυρμηγκί.

— Δέν βροϊκόμιασε πειά στόν καιρό τών παραμυθιών, του άπάντησε σκεπτική ή περδικά. Όχι γιατί άμφιβάλλω για την εύγνωμοσύνη σου, αλλά πώς ά μπορούσες μιά πουλό κάνης καλό, τόσο μικρό που είσαι!

Τό μυρμηγκί δέν έχασε τόν καιρό του σέ λ για, έτρεξε νά συναντήσει τ' άδέρφια του που τραβούσαν στή δουλειά τους και... μίλησε μαζί τους.

Και νά κι' ό κυνηγός. Δέν εινε μακριά. Άναπαύοταν, έπλωμένος στή σκιά ενός δέν-

τρου. Και είδε την περδικά. Και σηκώνεται ό καλός σου νά την πυροβολήση. Μά τό δεξί του χέρι εινε γεμάτο από μυρμηγκία! Δέν μπορεί πειά νά σηκώση τό όπλο του. Τό μπράτσο του ξαναπέφτει κάτω και ή περδικά δέν θέλει βέβαια τίποτε άλλο για νά καταλάβη περί τίλος πρόκειται, και νά τό σκάση.

Και φέυγει, κι' άκόμα φέυγει, λέγοντας μέσα της:

— Κάνε τό καλό και στό πιό μικρό μαμουνί της γής κι' εκείνο θά στό άνταποδώση, άργά ή γρήγορα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ
Ο ΠΕΙΘΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ένας βασιληάς, βαρεία άρρωστος, έβγαλε μιά προσταγή ή όποια έλεγε: «Δίνω τό μούσ μου βασίλειο, σέ κείνον που θά μέ γιατρέψη».

Τότε όλοι οι σοφοί συναβροίστηκαν κι' έκαναν συμβούλιο. Δέν μπορούσαν όμως νά βρούν κανένα μέσον για νά γιατρευτή ό βασιληάς. Τέλος ένας άπ' αυτούς λέει: «Άν βροούμε έναν άνθρωπο τελείως εύτυχιόμειο και του πάρουμε τό ποικάμισό του, μόλις τό φορέσει ό βασιληάς θά γίνη άμέσως καλά...»

Τήν άλλη μέρα άρχισαν τις έρευνες για νά βρούν αυτόν τόν εύτυχιόμειο άνθρωπο. Άλλά δέν κατόρθωσαν τίποτε. Όλοι οι άνθρωποι είχαν κι' όπό ένα παράπονο για τή ζωή τους.

Η ΑΥΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΖΑΜΠΕΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΑΤΟΥ ΤΗΣ

Όπως οās ύποσχεθήκαμε δημοσιεύουμε σήμερα την λούιν του παιχιδιού του 'όπ' άριθμόν 60 φύλλου. Καθώς βλέπετε, όταν τά κομμάτια συναρμολογηθούν μέ τέχνη, σχηματίζετο ή γρηά Ζαμπέτα μέ τό τσεπέρι της και τό γάτο της στή μέση.

Μιά νύχτα ό γιούς του βασιληά περνώντας από μιά φτωχική καλύβη, άκουσε κάποιον νά λή.

— Ό Θεός άς εινε εύλογημένος! Έργάσθηκα καλά, έφαγα κιλά και τώρα θά πέρσω νά κοιμηθώ. Τι μου λείπει; Είμαι έντελώς εύτυχιόμειος!...

Τό βασιλόπουλο γέμισε από χαρά.

Διάταξε άμέσως τούς άκούλους του νά πάνε και νά πάρουν τό ποικάμισό του εύτυχιόμειου αυτού ανθρώπου, και νά του δώσουν όσα χρήματα ζητούσε.

Δυστυχώς όμως ό εύτυχιόμειος έκείνος άνθρωπος ήταν τόσο φταχός, ώστε δέν είχε ποικάμισό!...

ΜΠΕΛΛΑ ΣΤΑΜ.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΛΟΥΤΙΖΕΤΕ
ΤΙΣ ΓΝΟΣΕΙΣ ΣΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— ΡΕΚΟΡ ΩΤΟΚΙΑΣ

Στή πόλι Κεντουκί των 'Ηνωμένων Πολιτειών, έψόφησε τελευταίος μιά κόττα, ή όποια στό διάστημα της ζωής της είχε γεννήσει 1030 αυγά.

Ό άριθμός αυτός τών αυγών, θεωρείται κατά τούς Άμερικανούς πτηνολόγους, ως παγκόσμιο ρεκόρ ώτοκίας.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

(ΠΡΟΣΩΠΑ : Η μικρή Φρόσω, ό μικρούλης Σταμάτης που κούρει τό γιατρό και ή άρρωστη κούκλα.)

ΦΡΟΣΩ

Γιατρέ, μεγάλη μέ έπιασε έννοια ποίνα ή κουκλίτσα μου χλωμή... (Ξέρες, Σταμάτη, εινε κερένια)... Άχ Θεέ μου! Μού λιγοθυμεί!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Τή γλώσσα πρέπει της μικρής σου έφθός νά δώ και τό λαμό... (Έσύ όμως βγάλε τή δική σου)... Και νά μετρήσω τό σφυγμό.

Κι' οι δυό σφυγμοί της εινε άηδία, ή γλώσσα... για νά δώ καλά... (Άι καρμιαές ή κυρία μιάς τρώει και λέει δέ μιλά!)

Βάλ' την έφθός σέ μιά φανελλά και στή φωτιά νά ζεσταθή... (Μά δώσ' μας και μιά καρμιαέλα ό κόσος μας νά πλερωθή).

(Φεύγουν και δέ λίγο γυρίζουν).

ΦΡΟΣΩ

Σταμάτη, ή κούκλα μου! Άχ έλα, κίταξε, λυώνει στή φωτιά!... (Μού πήρες και τήν καρμιαέλα)... Πάει πειά και μύτη, πών' κι' ή φατιά!...

ΑΛΕΞ. ΠΑΗΣ